

فاجعه کودک بودن در ایران!

خبر کوتاه و در عینحال تکان دهنده است: "آرین" در ادامه ماهها و سالها آزار و شکنجه پدر درگذشت! مرگ فجیع این دختر بچه نه ساله، نه تنها نفس شنیع تنبیه و شکنجه وحشیانه و غیرانسانی کودکان، که نقش منفور مذهب و "قوانین الهی" حاکم بر جامعه مدنی ایران را به نمایش می گذارد.

طبق ماده ۱۷۹ قانون مدنی جمهوری اسلامی، والدین حق تنبیه کودکان خود را دارند؛ ماده ۵۹ قانون مجازات اسلامی، اقدامات تنبیهی و تادیبی در "حد متعارف!" والدین و کسانی که حق حضانت کودک را به عهده دارند، جرم محسوب نمی کند؛ در ماده ۲۲۳ قانون مجازات اسلامی، "قصاص" عاقبت فرد بالغی است که بالغ دیگری را به قتل می رساند؛ و ماده ۲۲۰ همان قانون، پدر یا جد پدری را از "قصاص" معاف می کند. "آرین" قربانی این قوانین ارتجاعی اسلامی شد.

می گویند مادرش بارها آثار ضرب و شتم را بر بدن او دیده بود و به مقامات قضائی شکایت هم برده بود. اما مساله این است که دادگاه "عدل الهی" او را پس از جدائی از همسر، نه تنها از حق نگهداری و تربیت فرزند، که حتی از دیدارش هم محروم کرده بود و بنابراین نه حتی برای اعتراضات او قائل بود و نه این که حق انسانی "آرین" برای دیدن و بودن با مادر خود را برسمیت شناخته بود. در جمهوری اسلامی، کودک انسان نیست، احساس و شعور ندارد، از حق انتخاب برخوردار نیست، و در مقابل آزار و تعدی بی دفاع است. "آرین" قربانی این بی حقوقی مقرر در جامعه اسلام زده ایران شد.

"آرین" دیگر نیست، اما نباید اجازه داد که "آرین" های دیگری هم به این سرنوشت محتوم دچار شوند. در برابر کودک آزاری و دخالت مذهب در زندگی کودکان، باید پرچم دفاع از حقوق کودک را برافراشت. جامعه موظف است کودکان را از آزار و تعدی والدین و بزرگترها و تحمیل قید و بندها و خرافات مذهبی مصون بدارد و شرایط مناسب رشد و شکوفائی و زندگی شاد و سالم آنها را فراهم کند. در این راه بطور قطع باید دست مذهب و دولت مذهبی را از زندگی و سرنوشت کودکان کوتاه کرد!